

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **B. F.**,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. MV-121077-3/OAM-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. MV-121077-3/OAM-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 8. 2018, č. j. CPR-12031-26/ČJ-2017-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie je zcela nepřiměřená. Žalobce si nebyl vědom, že se na území České republiky nachází bez platného pobytového oprávnění. Svým právním zástupcem byl vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

utvrzován, že zde pobývá legálně. Jakmile žalobce zjistil, že je na území České republiky nelegálně, ihned se dostavil do přijímacího střediska, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci měla být uložena maximálně povinnost opustit území, nikoliv vyhoštění. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, kdy správní orgány dostatečně neposoudily všechna hlediska v tomto rozsudku uvedená. Dále žalobce odkazoval na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, jenž konstatuje, že je nutno za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince a protichůdné veřejné zájmy. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti nad dodržováním platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byl pouze neoprávněný pobyt žalobce, nikoliv jeho předchozí protiprávní čin, který byl po uplynutí zkušební doby zahlazen. Žalovaný rovněž nepřihlédl ke skutečnosti, že zde žalobce žije již 14 let a má zde zcela rozvinuté sociální vazby. Žalobce neumí hovořit ukrajinským ani ruským jazykem. Naopak v českém jazyce komunikační potíže nemá. Na území České republiky pobývá jeho matka, na níž je citově vázán. V zemi původu žijí pouze jeho teta a babička, a to v v Doněcké oblasti, přičemž babiččin dům byl v nedávné době zasažen vojenskými operacemi. Žalobce odkazuje na další rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, podle kterých je souhrn sociálních vazeb pevnou součástí práva na soukromý život. Má-li být rozhodnuto o vyhoštění dlouhodobě usazeného mladistvého cizince, který se buď na území hostitelského státu narodil či zde prožil většinu svého života, je pak nutné zabývat se tím, zda existuje naléhavý společenský zájem na vyhoštění cizince, přičemž je nutno zohlednit jeho integrační úsilí a provázanost s hostitelským státem jakož i státem jeho občanství. Nutnost zohlednění vzniku neoprávněnosti pobytu potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016. Žalovaný porušil ustanovení § 149 odst. 5 s. ř., neboť si nevyžádal závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu a v odůvodnění toliko konstatuje stanovisko své vlastní. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění jak v souvislosti s odůvodněním skutečného nebezpečí vážné újmy, tak s posouzením možnosti využití institutu vnitřního přesídlení. Žalobce dále poukazuje na několik zdrojů, z nichž vyplývá, že situace v Doněcké a Luhanské oblasti je nestabilní a bylo zde několik tisíc lidí zabito, zraněno nebo byli nuceni vysídlit. Závěr žalovaného o zlepšení bezpečnostní situace na Ukrajině nemá oporu v uvedených dokumentech. Žalobce je tak přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo nepřezkoumatelností. Žalovaný ve správním řízení pochybil, jestliže nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s tím, že je žalobce na území České republiky plně integrován a v zemi původu již nikoho nemá. Roční zákaz vstupu na území členských států Evropské unie je tak pro něj i pro jeho matku fatální. V souladu s uvedeným v podané žalobě žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky uvedené žalobcem neprokazují nezákonnost či vadnost vydaných rozhodnutí. Žalovaný odkazoval na obsah správního spisu, zejm. na podrobné rozhodnutí ministerstva vnitra, které postupovalo v souladu se zákonem o pobytu cizinců a dalšími právními předpisy. Délka zákazu vstupu na území členských států Evropské unie byla stanovena v dolní části sazby. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi uvedenými v žalobě, tj. zdravotním stavem, věkem, počtem dětí, rodinnou situací, kulturním a sociálním životem žalobce apod. Žalobce je již plnoletý a nemusí neustále žít se svou matkou. Rozhodnutím o správním vyhoštění nedošlo k zásahu do rodinného a soukromého

života. Ohledně možnosti vycestovat na Ukrajinu žalovaný odkazuje na závazné stanovisko. Vzhledem k výše uvedeným faktům nelze přisvědčit názoru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z kopie rozsudku trestního soudu navíc vyplývá, že byl žalobce odsouzen za zvlášť závažný zločin loupeže, z čehož nevyplývá dostatečná integrace v hostitelském státě. S ohledem na uvedené žalovaný nepovažuje rozhodnutí na nezákonné a navrhl soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Žalobce pobývá na území České republiky od svých zhruba deseti let. Žalobce žije v Praze v bytě se svou matkou, která zde má legální pobyt. Na Ukrajině má žalobce babičku a tetu, nicméně s nimi se nestýká a uvádí, že neumí ukrajinsky ani rusky. V roce 2013 byl pravomocně odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže, načež mu byl trvalý pobyt na území České republiky zrušen a žalobci bylo vydáno výjezdní vízum. V listopadu roku 2016 si žalobce požádal o vízum strpění pobytu, avšak nebylo mu vyhověno. V následujícím roce si požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se dne 24. 4. 2017 dostavil do přijímacího střediska v Zastávce, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky. K identifikaci předložil cestovní pas, v němž bylo výjezdní vízum s platností do 24. 12. 2016. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ode dne 25. 12. 2016 pobýval neoprávněně na území České republiky, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně pak vydal rozhodnutí ze dne 10. 8. 2018, kterým žalobci uložil správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný posoudil podané odvolání, přičemž neshledal žádné nedostatky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S odkazem, mj. na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestovat na Ukrajinu, žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl.
6. Městský soud v Praze Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že je žaloba důvodná.
8. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců „*[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*“.
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*“.
11. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců „*[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné*“.

12. Podle § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[n]ení-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3)“.
13. Podle § 149 odst. 5 věty první s. ř. „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“.
14. Ze správního spisu vyplývá, že si správní orgán I. stupně vyžádal po Ministerstvu vnitra závazné stanovisko podle § 120a zákona o pobytu cizinců ohledně skutečnosti, zda je vycestování do země původu možné. V závazném stanovisku Ministerstvo vnitra dospělo po zhodnocení k závěru, že vycestování je možné. Žalobce v podaném odvolání uváděl argumenty, kterými se snažil popřít správnost odůvodnění správního orgánu I. stupně, zejména v části týkající se možnosti vycestovat na Ukrajinu. Žalobce tak například v odvolání uvedl: „Na území Ukrajiny probíhá stále vnitřní ozbrojený konflikt, a to v oblasti Luhanska a Doněcka, tento ozbrojený konflikt je nepopíratelný. Zpráva ze dne 02. 11. 2016 United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance – Ukraine: Military service tento konflikt popisuje. V listopadu 2015 Global Research uvedl, že během konfliktu v Donbasu při bojových operacích došlo na Ukrajině ke ztrátě asi 24 000 vojáků, 54 000 bylo zraněno a více než 9 000 zmizelo.“ Dále žalobce v odvolání uvedl: „Jsem přesvědčen, že mi při návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma. Tento válečný konflikt je v rozporu s mým přesvědčením.“ Z citovaných částí žalobcova odvolání je patrné, že žalobce materiálně ve svém brojil proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Žalovaný měl v daném případě povinnost vyžádat si od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení či změnu závazného stanoviska. Žalobci nemůže jít k tíži skutečnost, že nepožádal žalovaného o to, aby si vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska. Správní orgány musí v těchto případech postupovat z úřední povinnosti. Rovněž nemůže jít k tíži žalobce okolnost, že v odvolání výslovně neuvedl, že brojí proti závaznému stanovisku. Ustanovení § 149 odst. 5 s. ř. totiž nestanoví, že odvolání musí směřovat přímo proti závaznému stanovisku, nýbrž postačuje, pokud směřuje proti obsahu závazného stanoviska. V souladu s citovanými částmi odvolání soud konstatuje, že v projednávaném případě bylo povinností žalovaného vyžádat si od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení či změnu tohoto závazného stanoviska. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 Azs 21/2015-37, uvádí: „Závazné stanovisko vydané v řízení o vyhoštění lze tedy napadnout prostřednictvím odvolání proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění (srov. též Vedral, J. Správní řád Komentář, 2. vydání. Praha 2012. s. 1158 – 1159: „Pokud žadatel nesouhlasí se zamítnutím své žádosti..., podá odvolání, které sice musí směřovat proti rozhodnutí (§ 81 odst. 1), ve skutečnosti však bude směřovat proti obsahu závazného stanoviska, které se promítlo do výrokové části rozhodnutí... Závaznost obsahu závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí (§ 149 odst. 1) se vztahuje i na odvolací orgán, který stejně jako správní orgán prvního stupně nemůže obsah závazného stanoviska ignorovat (§ 50 odst. 4 platí i pro něj). V zájmu toho, aby odvolací řízení vůbec mělo smysl a neskončilo tím, že je odvolací správní orgán zamítne s odvoláním na obsah závazného stanoviska, předpokládá § 149 odst. 4 jakési paralelní přezkoumání obsahu závazného stanoviska, které bude probíhat současně s odvolacím řízením po instanční linii dotčených správních orgánů. Pokud odvolání proti rozhodnutí směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán (§ 89 odst. 1) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu, který je nadřízený správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal.“)“ Podle jiného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9.

2010, č. j. 5 As 56/2009-63, „[j]estliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé“.

15. V nyní posuzovaném případě soud posuzoval otázku, zda mohlo mít nevyžádání si potvrzení či změny závazného stanoviska vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud by správní orgán rozhodující o potvrzení či změně závazného stanoviska dospěl k závěru, že závazné stanovisko je věcně nesprávné, a z toho důvodu vycestování cizince není možné, musel by žalovaný rozhodnout v souladu s ustanovením § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobci by v daném případě bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem za účelem strpění pobytu na území. Úkolem soudu není nahrazovat činnost správního orgánu příslušného k vydání závazného stanoviska, případně předjímat závěry o tom, zda by závazné stanovisko mělo být nadřízeným správním orgánem změněno či potvrzeno. Soud musí vycházet ze skutečnosti, že existuje možnost, že správní orgán dospěje k závěru, že vycestování není možné. V souladu s výše uvedenou judikaturou soud dospěl k závěru, že nevyžádání si tzv. revizního stanoviska ze strany žalovaného, mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný tak nevyžádáním potvrzení či změny závazného stanoviska podstatně porušil ustanovení o řízení, a toto porušení mohlo mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí. Pokud by bylo závazné stanovisko vydáno protikladně, tj. bylo by vysloveno, že vycestování žalobce není možné, nebylo by pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozporu se zákonem, ale i samotný výrok. Soud proto po zvážení dospěl k závěru, že tato žalobní námitka je důvodná.
16. Vzhledem k tomu, že soud shledal námitku týkající se porušení ustanovení § 149 odst. 5 s. ř. důvodnou, nezabýval se žalobními námitkami, které mají původ v závazném stanovisku Ministerstva vnitra. V dalším řízení bude úkolem žalovaného, resp. správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, aby potvrdil či změnil závazné stanovisko ohledně možnosti žalobce vycestovat do země původu. V řízení pak žalovaný rozhodne v souladu s tzv. revizním stanoviskem, zda existují důvodné obavy o život, případně lidská práva žalobce, pokud by byl nucen k návratu na Ukrajinu.
17. Ohledně námitky týkající se posouzení zásahu do soukromého a rodinného života se soud vyjádří pouze okrajově, neboť i na tuto žalobní námitku je navázána skutečnost, zda existuje možnost bezpečného vycestování na území domovského státu žalobce. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce žije se svou matkou, na které je ekonomicky závislý. K tomu soud uvádí, že žalobce není nezletilou osobou, která by mu musela neustále pobývat se svou matkou. Matka žalobce je osoba s legálním pobytem na území České republiky, je výdělečně činnou osobou a není vázána na pomoc jiných osob. V tomto směru by pro ni odloučení od syna neznamenal nenahraditelnou újmu. Za předpokladu, že by správní orgány dospěly k závěru, že vycestování do země původu je možné z hlediska bezpečnosti, ztotožňuje se soud s tvrzením žalovaného, kdy je možné, aby se matka přestěhovala se svým synem na Ukrajinu, kde mohou společně realizovat svůj rodinný život. Navíc pokud se na území Ukrajiny nachází babička a teta žalobce. Sám žalobce uvedl, že na území České republiky nemá kromě matky žádné jiné příbuzné. Žalobci byl navíc zákaz vstupu na území členských států Evropské unie uložen v dolní hranici sazby, na jeden rok. V uvedeném nelze shledat nepřiměřený zásah do rodinného života, pokud by se žalobce jako dospělý člověk neviděl jeden rok se svou matkou. S ohledem na dnešní technologické prostředky by s ní mohl být v kontaktu i tímto způsobem. Pokud jde o okolnost, že matka žalobce jej živí a on je na ní ekonomicky závislý, existuje rovněž možnost posílat

žalobci finanční prostředky na Ukrajinu. Správní orgány dostatečně v souladu s žalobcem namítaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, jenž vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, posoudily hlediska přiměřenosti správního vyhoštění. Povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu byla shledána tím, že se žalobce vyskytoval nejméně čtyři měsíce nelegálně na území České republiky. Délka pobytu žalobce v České republice, věk, zdravotní stav, případný počet dětí, rozsah kulturních a sociálních vazeb na hostitelský stát, imigrační historie žalobce apod. byly žalovaným zevrubně hodnoceny. V tomto směru by pak soud shledal žalobní námitku nedůvodnou. Podotýká však, že pouze za okolnosti, že by nebylo změněno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestování do země původu.

18. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne **26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016, není příhodný. V poukazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil odlišné skutkové okolnosti případu, které nejsou aplikovatelné na daný případ, konkrétně: „Žalobkyně tak na území pobývala nelegálně bez pobytového oprávnění v době od 19. 7. 2013 do dne 28. 11. 2013, kdy se dobrovolně dostavila na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra a po přivolání policie s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, jež však nakonec usnesením krajského ředitelství ze dne 12. 3. 2014 skončilo zastavením řízení, neboť správní orgán shledal ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyhoštění žalobkyně nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného života.“** V daném případě však soud ani správní orgány nedospěly k závěru, že by za předpokladu možnosti vycestování na Ukrajinu bylo porušeno právo na realizaci soukromého a rodinného života.
19. V souladu se skutečností, že žalovaný v řízení o správním vyhoštění podstatně porušil ustanovení o správním řízení tím, že neaplikoval ustanovení § 149 odst. 5 s. ř. s., soud podané žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
20. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť žalobce při podání žaloby nebyl právně zastoupen a od soudního poplatku byl osvobozen ze zákona [srov. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
21. Soud rozhodl v posuzované věci bez jednání, neboť byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. ledna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce